

Arrest

nr. 96 350 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DUPONT, loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitisch Arabier, afkomstig uit Bagdad (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde sinds uw huwelijk met L. T. Y. {...} (OV-nummer: xxxxxxxx) te Hay Al Somer (Bagdad). Begin jaren 1990 vervulde u uw legerdienst bij de Iraakse luchtmacht, meer bepaald in de dichtbij het Nationaal Theater gelegen sportclub van de luchtmacht. In 1993 zat uw legerdienst erop en ging u aan de slag in het naaiatelier en de stoffenwinkel die uw vader reeds jarenlang uitbaatte. In de daaropvolgende jaren hield u, net als uw vader, goede contacten met bepaalde officieren, daar zij goede klanten waren. Ook uw lidmaatschap van de Baath partij, als Nasir (Aanhanger), diende om voldoende

werk te hebben. Sinds het jaar 2000 verwaterden de contacten met uw voormalige officieren, evenzeer omdat uw vader ziek was geworden. In 2002 besliste u bovendien het naaiatelier te sluiten en u nog enkel op de stoffenverkoop toe te leggen; een job die u uiteindelijk tot in 2010 uitoefende. In augustus of september 2010 boden drie onbekenden – naar u vermoedt omdat u Soenniet bent – echter een hoger bedrag op driejaarlijkse veiling die door de eigenaar van uw winkel, het Ministerie van Religieuze Zaken, georganiseerd werd. Dientengevolge diende u uw winkel leeg te maken en vóór 1 januari 2011 over te dragen aan de nieuwe huurder. Uit noodzaak hielp u nadien opnieuw uw broers bij de aankoop en verkoop van auto's, al bleef u ook wel in de stoffenwereld actief. Concrete problemen kende u niet door het verlies van uw winkel, al kreeg u het wel eens aan de stok met de nieuwe uitbater.

Op 21 oktober 2011 veranderde dit allemaal toen rond elf uur 's avonds vier gewapende mannen, volgens u van een speciale eenheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij jullie binnenvielen voor een huiszoeking. Ze vermoedden dat u nog steeds goede contacten had met uw voormalige officieren en wilden via u informatie bekomen over hen. U repliceerde echter dat dit sinds 2000 niet langer het geval was en na een korte schermutseling – waarbij uw vrouw flauw viel – sloten ze u en uw gezin op in de eetkamer. Toen ze een half uur later uw woning verlaten hadden, merkte u op dat ze alle waardevolle voorwerpen alsook jullie paspoorten hadden meegenomen. De daaropvolgende dag diende u klacht in bij de politie, die u niet wilde helpen, en verliet uw gezin het huis te Hay Al Somer. Uw vrouw en de jongste twee kinderen gingen bij uw schoonouders in Hay Al Talabiya (Bagdad) wonen, terwijl u en uw zoon Suhaib onderdoken bij uw oom en neef in Hay Al Zaferaniya (Bagdad). Vijf à zeven dagen later ontving u echter ook een dreigtelefoon van een onbekende waarbij u gezegd werd dat u uw lot niet zou kunnen ontlopen. Omdat jullie schrik hadden, beslisten jullie Irak te verlaten. Bij gebrek aan middelen verlieten uw vrouw en dochter Omniya reeds op 27 november 2011. U bleef achter en vertrok uiteindelijk op 18 maart 2012, weliswaar zonder uw zoon A. H. {...}. Op 28 maart 2012 kwam u aan in België, alwaar u nog dezelfde dag asiel aanvraagde. Op 17 april 2012 slaagde de smokkelaar er uiteindelijk ook in uw zoon A. H. {...} naar België te brengen. Uw andere zoon, Suhaib, verblijft nog steeds bij uw neef Biraq in Al Zaferaniya, maar is ook gepland om naar België te reizen.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 14 september 2008; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 21 december 2011; uw Iraakse huwelijksakte, uitgereikt op 6 maart 1990; alsook uw rantsoenkaart en woonstbewijs. Daarnaast legde u ook de identiteitsdocumenten van uw vrouw, moeder (kopie) en kinderen neer. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: uw militair boekje; een gedateerde wapenvergunning; twee kaarten ivm uw werk als stoffenverkoper; uw badge van de Kamer van Koophandel, geldig van 20 maart 1996 tot 31 december 2012; het huurcontract van uw winkel; een waarschuwing ivm het leeg maken en overdragen van uw winkel, d.d. 31 oktober 2010; en de klacht die u op 22 oktober 2011 indiende in het politiebureau van Bagdad Al Jadeeda. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u ook nog enkele krantenartikels neer aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient vermeld te worden dat het verlies van uw winkel onmogelijk als vervolging kan beschouwd worden, daar uit uw verklaringen blijkt dat dit probleem geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met het risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 a en b. Zo stelde u immers dat u uw winkel diende te sluiten nadat andere personen een hoger bod hadden uitgebracht tijdens de driejaarlijkse veilig van het Ministerie van Religieuze Zaken (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 16; 19; 21-22). Uw bewering dat u gevisieerd werd omdat u Soenniet bent en dientengevolge uw winkel diende te sluiten (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 21-22), berust louter op een vermoeden uwentwege is dat u allesbehalve aannemelijk wist te maken. Mocht dit toch het geval geweest zijn dan dient alsnog gewezen worden op het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat er sprake was van een dermate vergaande vorm van discriminatie die als vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin zou kunnen beschouwd worden. Het pand waarin uw winkel gevestigd was, werd immers aan de hoogste bieder toebedeeld en nergens in uw verklaringen blijkt dat u tijdens de veiling onheus behandeld werd omwille van uw Soennitische origine. Bovendien gaf u zelf aan dat uw laatste bod te laag was om dat van de tegenpartij te overtreffen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 21). Daarnaast dient ook vermeld te worden dat het verlies van uw winkel niet leidde tot problemen die als vervolging kunnen beschouwd worden (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 17; Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {...}, 7 juni 2012, pp. 11-12). Dat u het op een bepaald moment aan de stok kreeg met de nieuwe uitbater van uw winkel (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 17; 22), is onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te kunnen spreken. Het betrof immers een éénmalig incident en u gaf aan dat u

nadien geen problemen meer met voornoemde persoon kende, daar u de plaats in kwestie in de toekomst vermeed (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 17).

Wat betreft de inval in jullie huis op 21 oktober 2011 dient opgemerkt dat er op zich maar weinig geloof kan gehecht worden aan het door u en uw vrouw aangehaalde motief voor deze inval – met name dat men binnenviel om u te ondervragen en informatie te bekomen over uw voormalige officieren (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 18, 23; Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, pp. 9-10). Zo wist noch u, noch uw vrouw aannemelijk te maken dat het ging om een speciale eenheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U leidde dit, net als uw vrouw, enkel af uit de kleur van het uniform die ze droegen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 22; Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, pp. 12-13), hetgeen niet afdoende is. Bovendien stelde uw vrouw dat het 'blijkbaar' veiligheidstroepen van de overheid waren – maar dat ze er verder niet echt zicht op had – en dat ze geen masker droegen (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, pp. 12-14), terwijl u beweerde dat twee van de vier personen wel gemaskerd waren (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 22. Daarnaast haalde ook geen van jullie beide bovenstaand motief aan tijdens jullie interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, 28 maart 2012, p. 3; Vragenlijst CGVS, L.T. Y. {..}, 19 januari 2012, p. 3). U stelde dat een huiszoeking plaats vond waarbij jullie geld, juwelen en paspoorten werden meegenomen (Vragenlijst CGVS, 28 maart 2012, p. 3), terwijl uw vrouw hetzelfde verklaarde, maar er nog aan toevoegde dat het geen onderzoek, maar wel een diefstal betrof (Vragenlijst CGVS, L. T. Y. {..}, 19 januari 2012, p. 3). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in detail mocht vertellen en enkel de hoofdlijnen van uw probleem mocht aangeven (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 23-24); een verklaring die geenszins afdoende is, te meer de reden waarom er bij jullie binnengevallen werd juist de essentie van uw asielrelaas, met name de hoofdrede voor jullie vertrek betreft (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 23-24). Bovendien is deze verklaring zelfs tegenstrijdig met uw bewering bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken alle hoofdredeën voor uw vertrek had kunnen vertellen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 2). Uw vrouw haalde hetzelfde argument aan en stelde ook dat de tolk verkeerd vertaald had (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, pp. 15-16). Niettemin dient ook wat uw vrouw betreft vastgesteld worden dat ze niets van dit alles aangaf toen haar in het begin van het gehoor gevraagd werd naar het verloop van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 2) – en dit ondanks ze jullie advocaat hier reeds eerder op de hoogte van gesteld zou hebben (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 15).

Tot slot kan ook maar weinig geloof gehecht worden aan jullie bewering kort na de inval in jullie huis een dreigtelefoon te hebben gekregen. Zo haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin dit feit aan (Vragenlijst CGVS, 28 maart 2012, p. 3). Uw vrouw deed dit wel, maar haalde dit probleem, net als u, allesbehalve spontaan aan toen ze gevraagd welke problemen jullie gekend hadden en om welke reden jullie uiteindelijk besloten om Irak te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 19; Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 11). Bovendien spraken jullie elkaar ook tegen in verband met het tijdstip waarop u de dreigtelefoon in kwestie zou ontvangen hebben. Zo beweerde uw vrouw dat het zeven à tien dagen na de inval was (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 11), terwijl u verklaarde dat het vijf à zeven dagen later was, maar zeker minder dan één week (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 20). Tot slot sprak uw vrouw in dit verband ook zichzelf tegen. Zo verklaarde ze aanvankelijk dat ze na het telefoongesprek zag dat uw gezicht zeer somber was, terwijl ze nadien stelde dat u haar telefonisch op de hoogte bracht, maar ze aan uw stem voelde dat u onrustig was (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 16). Daarnaast stelde ze niet te weten welke bedreigingen er telefonisch juist tegen u geuit werden (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 17), terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken nog het volgende verklaarde: 'Ze dreigden dat de eerste keer alleen een waarschuwing was. De volgende keer zou erger zijn.' (Vragenlijst CGVS, L. T. Y. {..}, 19 januari 2012, p. 3; Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, p. 17).

Gelet op dit alles, alsook op het feit dat de rest van uw familie al die tijd geen concrete problemen kende (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 6-7), kan geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat men, omwille van uw verleden en met het doel om informatie te bekomen over uw voormalige officieren, bij jullie binnenviel en u nadien telefonisch bedreigde. Mocht dit om een welbepaalde reden toch het geval geweest zijn, dan dient alsnog opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u het voormalige commando van de Iraakse luchtmacht daadwerkelijk kent en/of dat u hierdoor problemen zou kennen. U verklaart immers zelf dat u sinds jaren geen contact had met deze luchtmachtofficiëren. Ook uw rang binnen de Ba'ath-partij, namelijk Nasir (aanhanger) is niet van die aard dat u louter omwille van uw rang problemen zou ondervinden (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 24). De hypothese dat u omwille van uw voormalige contacten met hooggeplaatste personen van de luchtmacht nu nog zou worden gevisieerd, wordt volledig ontkracht door het feit dat u jarenlang geen enkel probleem kende (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 19). Bovendien wilde men u bij de inval in jullie huis – als daar

gelet op het bovenstaande al enigszins geloof aan gehecht kan worden – immers niet arresteren – maar enkel via uw persoon informatie over andere personen bekomen – en verrichte men enkel een huiszoeking van zodra men vernomen had dat u geen informatie wist te verschaffen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 18-19). Dientengevolge is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de inval in jullie huis – als het al geen diefstal, betrof – een eenmalig incident was en dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer zouden worden van dergelijk incident(en). Bijgevolg kan u de status van vluchteling dan ook niet toegekend worden. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, en gelet op de talloze verwijzingen van uw vrouw naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (Gehoorverslag CGVS, L. T. Y. {..}, 7 juni 2012, pp. 5; 10-11; 15), dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit (Hay Al Somer) Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad blijkt uit een grondige analyse van de beschikbare bronnen en literatuur door CEDOCA enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht is tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisereerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad”, d.d. 5 januari 2012). Sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad evenwel enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel echter hetzelfde patroon als voorheen en blijven in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Kortom, uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van “open combat” is. Er wordt actueel met andere woorden geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat overigens ook uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, alsook die van uw familieleden, veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter jullie identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De overige documenten die u neerlegt, betreffen louter informatieve stukken en tonen enkel aan dat u destijds uw legerdienst vervulde en vervolgens, tot 2010, aan de slag was als stoffenverkoper. De door u neergelegde klacht bij de politie verandert evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen, daar hij op basis van uw verklaringen opgesteld werd. Bovendien maakt ook de klacht in kwestie enkel melding van een huiszoeking en de ontvreemding van waardevolle voorwerpen. De krantenartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad en de verschillende aanslagen die er de laatste weken plaats hadden, veranderen tot slot ook niets aan bovenstaande vaststellingen, daar uit de meest recente op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie alsook uit de artikels in kwestie blijkt dat de aanslagen in regel hetzelfde patroon volgen als voorheen en in regel ook gericht blijven tegen bepaalde risicogroepen (cfr. supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitisch Arabier, afkomstig uit Bagdad (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde sinds uw huwelijk met A. H. H. {...} (OV-nummer: xxxxxxxx) te Hay Al Somer (Bagdad). Op 21 oktober 2011 vielen rond elf uur 's avonds vier à vijf gewapende mannen, volgens u veiligheidstroepen van de overheid, bij jullie binnen voor een huiszoeking. Ze wilden informatie van uw man over het voormalige commando van de Iraakse luchtmacht, daar ze vermoedden dat uw man nog steeds goede contacten had met zijn voormalige officieren. U probeerde tussen te komen, maar kreeg een slag en viel flauw. Toen u terug bij bewustzijn kwam, merkte u dat ze jullie allemaal hadden opgesloten in de eetkamer. Toen de groep niet veel later jullie woning verlaten had, merkten jullie op dat ze alle waardevolle voorwerpen alsook jullie paspoorten hadden meegenomen. De daaropvolgende dag diende uw man klacht in bij de politie, die hem evenwel niet wilde helpen, en verlieten jullie het huis te Hay Al Somer. Uzelf en de jongste twee kinderen gingen bij uw ouders in Hay Al Talabiya (Bagdad) wonen, terwijl uw man en uw zoon Suhaib onderdoken bij zijn oom en neef in Hay Al Zaferaniya (Bagdad). Zeven à tien dagen later ontving uw man evenwel een dreigtelefoon van een onbekende. Omdat jullie vervolgens schrik hadden, alsook omdat uw man eerder, met name in 2010, zijn stoffenwinkel diende af te staan, beslisten jullie Irak te verlaten. Bij gebrek aan middelen verlieten u en dochter O. {...} reeds op 27 november 2011 het land. Op 6 december 2011 kwamen jullie aan in België, alwaar u daags nadien asiel aanvraagde. Uw man bleef achter en vertrok pas op 18 maart 2012, weliswaar zonder uw zoon A. H. {...}. Op 28 maart 2012 kwam hij uiteindelijk aan in België. Op 17 april 2012 slaagde de smokkelaar er uiteindelijk ook in uw zoon A. H. {...} naar België te brengen. Uw andere zoon, S. {...}, verblijft nog steeds bij familie van uw man te Al Zaferaniya. Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 14 september 2008; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 27 april 1993; en uw Iraakse huwelijksakte, uitgereikt op 6 maart 1990. Daarnaast legde u ook de identiteitsdocumenten van uw man en kinderen neer, alsook jullie rantsoenkaart en woonstbewijs. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: het militair boekje van uw man; een kopie van de eigendomsakte van jullie huis; en de klacht die uw man op 22 oktober 2011 indiende in het politiebureau van Bagdad Al Jadeeda. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u ook nog enkele krantenartikels neer aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw man, A. H. H. {...}, werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten niet aannemelijk zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Bovendien zijn er geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man luidt als volgt: {...}

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1A, §2 van het Internationaal verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §2, §4b, §5, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekers betogen dat niet getwijfeld wordt aan eerste verzoekers identiteit, herkomst, nationaliteit en het feit dat hij voor het leger heeft gewerkt, een stoffenwinkel en naaiatelier heeft gehad en dat hij goede contacten had met belangrijke officieren. Zij stellen een duidelijk en nauwkeurig relaas naar voren te hebben gebracht en bewijzen te hebben neergelegd met betrekking tot de vervolgingsproblematiek. Zo

heeft eerste verzoeker een klacht ingediend over het incident van 21 oktober 2011. Verzoekers hebben verklaard hun land van herkomst ontvlucht te zijn omdat de winkel van eerste verzoeker werd afgenomen en ze bedreigd werden door gewapende mannen van een speciale eenheid van het ministerie van binnenlandse zaken omdat verzoeker goede contacten had met voormalige officieren.

Eerste verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en benadrukt dat hij zijn winkel is verloren. Dit maakt onderdeel uit van het religieus conflict. De mensen van het ministerie van religieuze zaken hebben een groter bedrag gegeven dan verzoeker. Eerste verzoeker werd geviseerd omdat hij soenniet is zodat hij slachtoffer werd van discriminatie. Hij was het enige slachtoffer. De commissaris-generaal besluit onterecht dat eerste verzoeker zijn vrees niet op dit voorgevoel kan baseren. Het probleem houdt verband met de criteria van de vluchtelingenconventie. Het is verwonderlijk dat de commissaris-generaal niet meer informatie over dit onderwerp gevraagd heeft tijdens het gehoor.

Eerste verzoeker stelt goed uitgelegd te hebben dat hij goede contacten had met belangrijke officieren en dat de gewapende mannen wilden dat hij informatie gaf over deze personen. Eerste verzoeker werd beledigd en beschuldigd en ook zijn echtgenote werd mishandeld. Eerste verzoeker heeft tijdens het gehoor belangrijke personen aangehaald die hij kende. Het is dus normaal dat de autoriteiten denken dat hij momenteel nog contacten heeft. Het Commissariaat-generaal mag hem niet verwijten dit tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld te hebben omdat ze zeiden dat ze niet alles in detail zouden vragen en hij enkel de hoofdlijnen moest geven.

Op geen enkel moment stelt de commissaris-generaal zich nog vragen over de behoefte aan effectieve bescherming van verzoekers. Verzoeker voldoet evenwel aan de drie gronden: gegronde vrees, vervolging, omwille van het behoren tot. Verzoeker herhaalt nogmaals zijn asielrelaas.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst erop dat het feit dat eerste verzoekers identiteit, afkomst en tewerkstelling niet worden betwist, niet inhoudt dat verzoekers om deze reden aanspraak kunnen maken op het vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatuut. Uit de bestreden beslissingen blijkt overduidelijk waarom deze elementen geen afbreuk kunnen doen aan de conclusie dat verzoekers noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Door opnieuw te verwijzen naar de documenten die hij heeft neergelegd zonder de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te betwisten slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

2.5. Door zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal te herhalen en te benadrukken dat hij ervan overtuigd is dat hij geïmagineerd werd omwille van het feit dat hij soenniet is en daardoor zijn winkel is verloren, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. De Raad stelt vast dat volgende motieven hun grondslag vinden in het administratief dossier: *“Zo stelde u immers dat u uw winkel diende te sluiten nadat andere personen een hoger bod hadden uitgebracht tijdens de driejaarlijkse veiling van het Ministerie van Religieuze Zaken (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 16; 19; 21-22). Uw bewering dat u geïmagineerd werd omdat u Soenniet bent en diensgevolge uw winkel diende te sluiten (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 21-22), berust louter op een vermoeden uwentwege is dat u allesbehalve aannemelijk wist te maken. Mocht dit toch het geval geweest zijn dan dient alsnog gewezen worden op het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat er sprake was van een dermate vergaande vorm van discriminatie die als vervolging in de vluchteling-rechtelijke zin zou kunnen beschouwd worden. Het pand waarin uw winkel gevestigd was, werd immers aan de hoogste bieder toebedeeld en nergens in uw verklaringen blijkt dat u tijdens de veiling onheus behandeld werd omwille van uw Soennitische origine. Bovendien gaf u zelf aan dat uw laatste bod te laag was om dat van de tegenpartij te overtreffen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 21). Daarnaast dient ook vermeld te worden dat het verlies van uw winkel niet leidde tot problemen die als vervolging kunnen beschouwd worden (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 17; Gehoorverslag CGVS, L.T. Y. {..}, 7 juni 2012, pp. 11-12). Dat u het op een bepaald moment aan de stok kreeg met de nieuwe uitbater van uw winkel (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 17; 22), is onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te kunnen spreken. Het betrof immers een éénmalig incident en u gaf aan dat u nadien geen problemen meer met voornoemde persoon kende, daar u de plaats in kwestie in de toekomst vermeed (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p. 17).”* De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat zij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt evenwel dat hij zich volkomen baseert op een vermoeden doch dat de feitelijkheden die zich hebben voorgedaan met betrekking tot de veiling van zijn winkel dergelijk vermoeden geenszins bevestigen.

Uit nazicht van het gehoorverslag blijkt dat verzoekers hun asielmotieven op omstandige wijze hebben kunnen uiteenzetten. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker rust. De Raad ziet geenszins in welke bijkomende vragen de commissaris-generaal aan verzoekers had moeten stellen aangaande hun aangehaalde problemen.

2.6. Wat betreft de motieven inzake de inval en bedreiging door gewapende mannen stelt de Raad vast dat eerste verzoeker weerom blijft steken in het herhalen en benadrukken van zijn verklaringen, wat niet vermag de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Aan verzoekers werd voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad meegedeeld dat zij kort de voornaamste elementen of feiten dienden weer te geven die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht, doch dit betekent niet dat zij daarom niet alle belangrijke elementen dienen te vermelden. Er werd hen een open vraag gesteld over de feiten die wijzen op de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade waarbij verzoekers uitgebreid de kans kregen deze aan te brengen. Verder stelden verzoekers na afloop niets meer te wensen toe te voegen (administratief dossier, vragenlijst, stukken 9). De wijze waarop een verhoor wordt geleid, biedt op zich geen verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen of het gewoonweg niet vermelden van belangrijke feiten die aanleiding gaven tot de vlucht uit het land van herkomst (RvS 24 maart 2004, nr. 129.658; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.7. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partijen en dat zij tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoekers wordt de door de commissaris-generaal beschreven situatie door zijn eigen bronnen tegengesproken en menen zij dat hij deze bronnen op onvolledige wijze aanhaalt. De commissaris-generaal verklaart zelf dat de situatie in Centraal-Irak / Bagdad nog steeds problematisch is en dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen veel aanslagen gepleegd zijn. Verzoekers verwijzen naar persartikelen waaruit dagelijks aanslagen blijken in Irak. Het is dan ook verkeerd om te stellen dat de veiligheidssituatie sinds 2008 merkkelijk verbeterd is. Nog volgens verzoekers is de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet actueel.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroepen zich voor hun verzoek om subsidiaire bescherming vooreerst op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas. In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij worden vervolgd of geviséerd door hun autoriteiten of derden. Dienvolgens maken verzoekers niet aannemelijk dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hunnen hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of,

in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de update van deze informatie toegevoegd aan de verweernota zodat verzoekers niet kunnen volhouden dat deze informatie gedateerd is (Subject Related Briefings "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD" van 5 januari 2012 en 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch de veiligheidssituatie reeds enkele jaren verbeterd is en er een afname is van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie er nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is, hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheid van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en de IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor zij die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor zij die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 27-28), kan in hoofde van verzoekers niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komen voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers het niet eens zijn met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, en internetartikels, stellen dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in Bagdad en besluiten dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze is veranderd, wijst de Raad erop dat ook de SRB een onderzoek weergeeft naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. Er wordt weliswaar op gewezen dat er een verschil bestaat tussen de cijfers van Iraq Body Count en de cijfers van de Iraakse overheid, doch blijkt dat CEDOCA rekening houdt met alle cijfers en op basis van het geheel aan beschikbare informatie zijn

analyse neerpendt in de SRB. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. Uit de internetartikels toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt echter niet dat het geweld in de regel willekeurig is.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekers niet akkoord gaan met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. Waar verzoekers in fine vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.12. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER